

V nemocnici

Jiří Vondrák

1. Vzpomínám na mámu, tátu, obrázky lehké jako dech,
když teď ležím v lazaretu na posteli v obvazech,
k čemu sláva, polní tráva, všechny lásky osudné,
zemřel soused, co byl zprava, a ten zleva dosud ne.
2. Včera, to mu neprominu, levý soused těžce vzdech',
potom řekl: poslyš, synu, nohu nemáš, to je pech,
nebude to pravda, že ne, nejspíš jenom špásoval,
jenom prsty uřízneme, to mi doktor sliboval.
3. Ten soused na levé straně žertuje dost neblaze,
i když mluvíval zmateně, pořád jenom o noze,
vysmívá se, prý nevstanu, nic mi nechce nalhávat,
neuvidím svoji ženu, všichni se mi budou smát.
4. Vyskočil bych z postele hnedka, kdybych nebyl mrzákem,
pěkně zčerstva toho zmetka podříznul bych pod krkem,
poprosím sestřičku znova, ať mi řekne, jak to je,
pravdu řek' by mi ten zprava, ale ten už nežije.